

formindsket i Forhold dertil. Naar dertil kommer Trykket af stigende Skatter, direkte og indirekte, saa vil, for mange handlendes Vedkommende, en yderligere Belastning af Udgiftskontoen gennem en endnu højere Husleje ligefrem betyde en Katastrofe.

Fra store Kredse ude blandt *Fællesrepræsentationens* 14 000 Medlemmer lyder der stærke Krav om en *Nedskæring* af Huslejen under de nuværende fortvivlede Forhold, og det maa jo erkendes, at Lejen har været jævnt stigende ogsaa under Restriktionerne. Man sætter dette Krav i Forbindelse med det Synspunkt, at Storbyens Husejere maaske er den Befolkningsklasse her i Landet, der er gaaet mest skadesløs igennem Krisetiderne.

Fællesrepræsentationen anser en Nedsættelse af Huslejen som uigennemførlig for Tiden. Men paa den anden Side maa vi paa det indstændigste forlange, at Forholdene for de handlende ikke bliver yderligere forværret i denne vanskelige Tid ved at fratage dem den Beskyttelse, som Boligloven yder dem.

En pludselig Ophævelse af denne Lov vil virke saa meget mere katastrofalt, som Lejerne af Forretningslokaler næsten overalt vil kunne opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, idet det har vist sig umuligt at faa et længere Lejemaal fornyet uden en samtidig klækkelig Stigning af Lejen.

Vi takker Indenrigsministeren for det Forslag til en Forlængelse af Boligloven, der nu er til Behandling i Rigsdagen.

Ganske vist vinder vi ved dette Forslag kun et Aars Udsættelse, men det er vort store Haab, at der inden Oktober 1936 vil være skabt Mulighed for en generel Ordning og en permanent Lovgivning paa hele dette for en Storby saa vigtige Omraade, en Ordning, hvorefter der skabes lidt mere Ret og Skel i Forholdet mellem Ejere og Lejere.

De nuværende Huslejekontrakter er en middelalderlig Overlevering, der fordeler Rettigheder og Pligter paa den Maade, at Ejeren har alle Rettighederne og ingen Pligter, til Gengæld bliver Lejeren belastet med alle Pligterne, men fritaget for Rettigheder. De Lejere, der troede paa, at Husejeren i hvert Fald havde Pligt til at vedligeholde de udlejede Lokaler, har haft rig Lejlighed til at skifte Tro.

Det er vort Haab, at det forelagte Lovforslag om en Forlængelse vil blive vedtaget, og vort næste Haab er et frugtbringende Samarbejde med Grundejer-Organisationerne, der kan skabe Mulighed for, at Ejere og Lejere i Samdrægtighed kan støtte Lovgivningsmagten i Bestræbelserne for at skabe mere tidssvarende Regler for Udleje af Forretningslokaler end dem, der danner Grundlaget i de nuværende Lejekontrakter.

Grundejerners hidtidige Standpunkt, at alle Restriktioner skal ophøre, saa vil Grundloven for al Handel — Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel — af sig selv skabe ordnede Forhold, kan vi ikke godkende.

Et Butikslokale er ikke en Vare, der kan bringes til Torvs og prisansættes. Dets Værdi er ikke skabt ved Husejerens Indsats, men næsten udelukkende ved den Dygtighed og det Arbejde, Lejeren og hans Hustru har udfoldet, maaske igennem mange af deres bedste Arbejdsaar. Det kan ikke være i Overensstemmelse med Nutidens Retsbegreber, at disse stræbsomme Folk, fordi de kun er Lejere, skal øve deres Gerning under den Utryghedsfølelse, som Faren for en Opsigelse med faa Maaneders Varsel altid fører med sig. De er i Virkeligheden undergivet skiftende Ejeres Barmhjertighed, endskønt de igennem deres flittige Virksomhed har forøget Ejendommens Værdi.

Det ideelle Synspunkt, at vi bør stræbe hen til, at alle Restriktioner og Statsindgreb hører op og de frie Forhold genindføres, kolliderer alt for stærkt med den barske Virkelighed under en Krisetid som den indeværende, der tvinger Udviklingen i en stik modsat Retning. Paa snart alle Omraader griber Samfundet ind med Beskæring af den enkeltes Frihed, og Samfundet nødsages, trods alle Fortidens Idealer, til disse Indgreb for at undgaa noget værre.

Det har altid været Statens Opgave at værgede de svagere mod de stærkeres Overgreb og at skabe og værne om en selvstændig Middelstand. Ud fra denne Forstaaelse er der i Tidens Løb udformet og opbygget en Landbolovgivning, der har haft meget gennemgribende og lykkelige Følger for Landbostanden.

Det kunde desværre se ud til, at Lovgiverne langt fra har haft den samme Interesse for Byernes Middelstand, og dog kunde det tænkes, med Bybefolkningens hastige Vækst for Øje, at denne Forsømmelse i det lange Løb kunde blive skæbnesvanger for Samfundets rolige Udvikling. Det har dog alle Dage været anset for et betryggende og uvurderligt Gode for et Land at have en udviklet og sund Middelstand. Men denne Middelstand vil lige saa lidt i Storbyen som paa Landet kunne værgede sig ved egne Kræfter.